

Думитѣ на бай Мича поуспокоихъ духоветѣ. Тѣ бѣха убѣдителни, защото отговаряхъ на тайното желание на всѣкиго. Извѣстията трѣбаше да бждѣтъ невѣрни, защото бѣхъ лопи. И вѣстникътъ не бѣше за вѣрвание. Но когато схщиятъ тоя вѣстникъ съобщаваше за успѣхитѣ на Любобратича, никому не скимъ да подложи на сумнѣние достовѣрността имъ. Но, при все това, днешнитѣ новини растроихъ духътъ на гоститѣ въ Ганковото кафене. Под-нататъшнитѣ разговори завѣхнахъ, всѣкому тежеше нѣщо на душата. На самия бай Мича бѣше неловко. Той бѣше сърдитъ на себе си, на вѣстника и на всичкия свѣтъ, за дѣто не намѣри потвърждение новината отъ „Клио“. За това той кипнѣ, когато Петраки Шийковъ каза пронически, срѣдъ общата тишина:

— Каквото се види, бай Мичо, твойта херцеговска искра ще си остане само искра, и послѣ нищо . . . Ти менъ слушай, Турция ще си остане жива и здрава и тая година, и до година и подиръ сто години, а ний ще се лъжемъ съ твоитѣ пророчества до дѣто умремъ.

— Шийка, извика Мичу разяренъ, твойта куфалница не достига до тамъ, ти да си мълчишь! На такива говеда, като тебе, съ даулъ да имъ блѣскатъ, нѣма да разумѣжтъ нищо.

Избухна караница, но появлението на Стефчова тури край и ней и на опаснитѣ разговори за падането на Турция.

XIX.

Отзиви.

Тишината пакъ се въдвори. Стефчовото присѣствие стѣсняваше гоститѣ. Той сѣднѣ, здрависа нѣколцина и хванъ да слуша съ тържествующъ видъ... Той мислѣше, че прѣкъснатиятъ разговоръ се касаяше до сатиритѣ противъ Огнянова и Соколова, които бѣхъ прѣснати